

Et afslag på en anmodning om plejetilladelse, en inddragelse af tilladelsen eller en beslutning om, at barnet ikke uden rimelig grund må flyttes fra en familiepleje, kan efter de foreslåede bestemmelser i kap. 4 indbringes for amsankenævnet og den sociale ankestyrelse. En tilladelse til flytning fra en privat døgnpleje kan dog af plejeforældrene indbringes direkte for den sociale ankestyrelse og derefter for domstolene, jfr. den foreslåede bestemmelse i § 128, stk. 2. Bestemmelsen er i overensstemmelse med det fremsatte forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg (udvidet klageadgang m.v.).

Til §§ 66 og 67.

Bestemmelserne omfatter alle de tilfælde, hvor det sociale udvalg medvirker ved anbringelsen af børn uden for hjemmet, og finder også anvendelse på anbringelser, der besluttet mod forældrenes ønske. Om de særlige regler for tvangsanbringelser i øvrigt henvises til bemærkningerne til afsnit VIII. Som anført i § 66, stk. 1, skal udvalget fortrinsvis søge at anbringe barnet i familiepleje. Findes dette ikke hensigtsmæssigt, må andre anbringelsessteder overvejes, foruden de i afsnit VII omhandlede institutioner, f.eks. kostskoler eller lignende. Uanset hvor barnet anbringes, påhviler det det sociale udvalg at sikre sig anbringelsens hensigtsmæssighed og følge barnets forhold i samarbejde med plejeforældrene eller institutionernes ledelser og tilsynsmyndigheder.

Til § 68.

Ved denne bestemmelse foreslås det, at dækningen af udgiften ved anbringelse af personer i pleje under tilsyn af en særfororgsinstitution afholdes af kommunen, dog således at den økonomiske ydelse for plejeforholdet og størrelsen af lommepege til den anbragte fastsættes efter indstilling fra den institution, der fører tilsyn med den pågældende.

I de her omhandlede tilfælde er udgifterne hidtil afholdt af staten som led i særfororg. Der henvises til bemærkningerne til § 117.

For så vidt den anbragte oppebærer en social pension, vil udgifterne ved anbringelsen ligesom hidtil kunne dækkes af pensionen i det omfang, hvori denne strækker til.

Til afsnit VII.

I dette afsnit samles bestemmelser om de institutioner, der i den gældende lovgivning hører under lov om offentlig forsorg, lov om børne- og ungdomsforsorg, lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister, lov om revalidering og lov om mødrehjælpsinstitutioner. I afsnittets 3 kapitler er

institutionerne under hensyn til, hvem der har ansvaret for tilvejebringelsen af institutionspladserne, grupperet som henholdsvis institutioner under kommunerne, institutioner under amtskommunerne og institutioner under staten. I de enkelte kapitler skelnes der — i det omfang, det er praktisk — mellem dels daginstitutioner og døgninstitutioner, dels institutioner, der skal afhjælpe forskellige arter af behov, f.eks. pasning af og opdragelse af børn, pleje af invalider og ældre, revalidering, forsorg for hjemløse, særfororg m.v. For hver institutionsgruppe gives regler om oprettelse, tilsyn, afgørelse af, hvem der kan optages (visitation), og betaling for den bistand, der ydes af institutionen.

Afsnittet omhandler udelukkende den virksomhed, der foregår i tilknytning til selve institutionen. Kontante ydelser til personer, der under behandling eller undervisning på en institution har ophold i eget hjem eller i andet privat hjem, ydes efter regler i henholdsvis afsnit III og afsnit VI i lovforslaget.

Regler om finansiering af institutionernes drift findes — sammen med lovforslagets øvrige finansieringsbestemmelser — i afsnit IX.

Til kapitel 16.

Til § 69.

I henhold til § 2 i lov om børne- og ungdomsforsorg påhviler det kommunalbestyrelsen efter indstilling fra det sociale udvalg at oprette og drive de fornødne daginstitutioner og socialpædagogiske fritidsforanstaltninger for børn og unge i kommunen, såfremt opgaverne ikke løses ad anden vej. I den foreslåede affattelse af § 69, stk. 1, fastslås det, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at der findes det nødvendige antal pladser. Man har hermed forladt opdelingen i børnefororgslovens §§ 65 ff. (vuggestuer, børnehaver, fritidshjem, legesteder m.v.), der dels er traditionelt betinget, dels opretholdt på grund af forskellige tilskudsregler for de forskellige institutionstyper. Kommunerne vil herefter på en langt smidigere måde end hidtil kunne kombinere og udnytte forskellige institutionstyper.

Efter de gældende regler i børnefororgslovens § 66 kan institutionerne drives som selvejende institutioner, af kommuner, af anerkendte foreninger for børne- og ungdomsforsorg og af private personer. I overensstemmelse med grundprincipperne i socialreformkommissionens 2. betænkning og for ikke at forflygtige kommunalbestyrelsens ansvar foreslås det i bestemmelsens stk. 2 at fastslå, at kommunerne selv skal oprette og drive institutionerne eller indgå overenskomst med private institutioner om optagelse.